

ячатиму обмарена сама собі розхристана
яристими намистами розкритими коранами
щоб вивести невольника з базару аж до пристані
поміж важкими хмарами й богами барабанними

та й повернуся повагом та й піднімуся сходами
крізь десять стін мурованих лица торкнуся пальцями
примарна ніби гурія сріблиста наче лодія
до самих брів закутана шовками самаркандськими

бо я йому єдина – зоря над ятаганами
княгиня сліз неспланих рабиня ймення власного
ой чом же я потурчилась чому побусурманилась –
для розкоші турецької для лакомства нещасного

* * *

ще на городі поралась Явдоха
ще ткався хміль у неї на плечі
ще під вікном твоя сорочка сохла
а потім дощ сорочку намочив

ще під дощем вирівнювалось жито
ще ти ходив без слова як святий
і все хотіло впасти і напитись
твоеї молододі німоти

а потім раптом вікна потьмяніли
бджола збрала в вузлики тепло –
то за городом змовились могили
щоб сніг ішов
щоб літа не було

* * *

Вертає ніч додому, в небеса –
Широким лугом, річкою вузькою.
Он перепілка вийшла із вівса –
До стежки притулилася щокою.

А там, де зірка падала, ген-ген –
Гіркий, як тінь, зелений і дитинний,
За кимось побивається ромен,
Пробивши груди голкою шипшини...

* * *

я ставлю ятір у зелену воду
де лепеха обперлася на плесо
до неї вийшов місяць у забродах
і гучно в човен кинув чорні весла

його жона опасиста й сердита
червону піч на красноперів топить
де він пройшов лягає смуга світла
і міцно пахне юшкою із кропом

я ставлю ятір під вербові віти
де смуга світла виросла у пагін
де угорі червоні сакви квітів
кощава ніч над урвищами тягне

я спати ляжу і мені присниться
тонкої річки потаємна затінь
де з лепехою причаївся місяць
і вкинув зірку в мій порожній ятір

* * *

Малина пахне нізвідкіль...
І вантажівка стогне хрипко –
чогось чекає з чорних піль,
немов заблукана куріпка...

Немов гукає із колось
когось, що більше не озветься...
А ми з купальні сміємось,
нам ще не крається на серці.